

PUBLICATION
MENSUELLE
CATALANE

Un número I. F.
Subscripció anual
10 Frs.

Catalunya

República

Esquerra Social i Democràtica

ANY DEL 250è. ANIVERSARI DE LA PÈRDUA DE LES LLIBERTATS CATALANES

Proclama llençada per les organitzacions
catalanistes de l'Interior - 1714- 1964.

CATALANS,

El dia II de setembre del 1714 Barcelona va sucumbir després del darrer assalt de les tropes espanyoles i franceses de Felip V, amb les muralles destruïdes, els defensors esgotats per la llarga lluita i la fam. Envaït el seu darrer reducte, un Estat moltisecular arribava a la seva fi. Les llibertats catalanes foren abolides.

Aquells catalans del 1714 no havien sostingut solament una guerra dinàstica, sinó el combat suprem per la llibertat nacional. Lluita per la llibertat i per la democràcia, lluita nacional en què per darrera vegada els Països Catalans van anar agermanats contra un comú enemic. Encara que els valencians van haver de sucumbir primerament, després de la resistència ferotge de Xàtiva, no van deixar de combatre i en el setge de Barcelona formaven encara un batalló de voluntaris. Queviures i municions ens portaven els combois de Mallorca i Eivissa forçant el bloqueig naval. El Nostre Cap i Casal va rebre fins el darrer moment l'escalf i l'ajuda de tots els catalans.

Barcelona va ésser assaltada, Catalunya vençuda, però no morí. Tampoc no ha mort després de les destruccions i dels escarnis d'un nou Felip V. Ens trobem ara com l'endemà d'aquell II de setembre, tornant a començar. Hem salvat el nostre més ric tresor, la llengua i la cultura, sense escola i sense premsa. Ens espera una feina feixuga. Ara com

...

Número 64 (Segona època) -- SETEMBRE DEL 1964 -- França.

el I7I4 no ens podem refiar d'ajudes exteriors, hem de confiar en el nostre esforç pacient i en la tenacitat de les nostres conviccions.

L'Onze de Setembre d'enguany s'apropa, prepa - rem-nos espiritualment. Fem un esforç per re - duir el què ens pot separar, enfortim el què ens agermana.

El cap del general Moragas ja no negreja pen- jat al Portal Nou, l'Estàtua del Conseller e n Cap Rafael de Casanova ha estat arrasada, però el record dels nostres màrtirs ens ha de refer- mar en què hem estat homes lliures i que som catalans.

Barcelona, juliol del 1964.

NOVA INJURIA DEL DR. MODREGO ALS CATALANS.

" Fa 250 anys, al setge de Barcelona que fini l'II de setem-
" bre de I7I4, morí més de la meitat dels heroics defensors
" de la capital.
" L'arquebisbe de Barcelona, Dr. Modrego, ha volgut subor -
" dinar ara la celebració d'una missa per aquells difunts -
" " para que no tenga caràcter politico" - a un permis espe-
" cial del Governador Civil i "Jefe Provincial del Movimien-
" to". CAP PERMIS NO ES EXIGIT A LES MISSES PER MUSSOLINI ,
" TRUJILLO I ALTRES TIRANS perseguidors dels catòlics i de
" l'Església.
" Tot el qui mor en la fe catòlica té dret a aquests sufra-
" gis. Es un dret sense limitacions, i menys de part del
" poder civil, inhàbil per a intervenir en els ordres reli-
" giós, eclesiàstic o litúrgic. Refusem de demanar aquest
" permis a l'autoritat civil. Ens avergonyeix que la propos-
" ta vingui de l'autoritat eclesiàstica i que aquesta tin-
" gui semblant concepte de la llibertat i l'honor de l'Es-
" glésia.
" No compremem que la intromissió de l'autoritat política en
" el terreny religiós tregui a aquest un suposat caràcter
" politic. Seguint la lògica del Dr. Modrego, l' haur i e m
" invitat a dir ell mateix la missa. Així restaria assegu-
" rat un caràcter ben religiós a la funció, autoritzada per
" un Governador Civil i oficiada per un procurador en Corts.

(Full clandestí, Barcelona setembre.) "

C R O N I C A D E C A T A L U N Y A

Durant tota la diada de l'II de Setembre d'enguany nombrosissims catalans passaren pel davant de l'indret de la Ronda de Sant Pere en què havia existit l'estàtua a Rafael de Casanova. La policia donà diferents càrregues per tal de dissoldre els grups de manifestants. - Aparició del nou dià "Tele-Exprés", però sense el seu Suplement en català, que ha estat prohibit després de la seva autorització.

Barcelona, 15 de setembre (Corresponsal). - L'II de Setembre ha estat enguany, a petita escala, una transplantació d'aquelles diades populars anteriors al règim franquista. S'havia fet una gran profusió d'impressos i fulls tirats en ciclostil recomanant als catalans que la rememoressin de la manera que els escaigués. Durant tot el passat divendres fou continua la desfilada de patriotes davant la placeta on hi havia instal·lada l'estàtua als màrtirs del 1714. Homes i dones, joves i vells passaven per l'indret sense aturar-s'hi, per bé que bastants deixaven caure una flor en aquell antic emplaçament de l'estàtua. La policia curava de fer desaparèixer immediatament el testimoni d'homenatge. I així succeí durant el matí i la tarda. L'ordre es va acabar després de les vuit del vespre, en veure que les passades de ciutadans anaven engrossint el nombre dels excepcionals visitants. Fins el moment en què aparegueren més d'un miler de persones que interromperen la circulació. La força pública intervingué brutalment, a cops de porra, causant ferits i la detenció d'algunes persones, entre les quals una senyora que anava acompanyada de la seva filla.

El nou diari.

Es donava per segur que el primer número de "Tele-Exprés" contindria, com cada dissabte, en encaix, el Suplement en català que tant s'havia anunciat, i el director del qual és el conegut periodista J.M. Lladó i Figueres. Però el Governador intervingué insistentment prop de Madrid per tal que no succeís puix que "a su parecer, todavía no había llegado el momento oportuno de autorizar esta clase de publicaciones en catalán." Doncs, malgrat l'autorització que havia estat acordada pel ministeri de Governació i el de "Información y Turismo" ha quedat frustrada la intenció dels seus piradors del nou diari barceloní.

Es tracta d'un diari a gran tamany, amb anuncis de plana i tirat a diferents colors. Per ara res d'extraordinari i caldrà esperar més temps per a jutjar millor les seves característiques. La inauguració es féu amb la presència de moltes personalitats de la tribuna - 3

situació i dels altres directors de premsa. Un representant del Bisbe, arribat amb retard, cuità de beneir-ho tot. Obri l'acte don Carlos Sentis, com a president del Consell d'Administració. Sempre nio, Andreu A. Artis, en tant que Director, que també arribà bas - tant tard, pronuncià un breu parlament amb el pintoresc castell à que gasta. La cosa s'acabà amb un dinar al Ritz amb assistència de 500 comensals. Es veu que la casa és gran! Així i tot, hi va haver "pifiada": la rotativa no anava a l'hora i fins prp p de les nou del vespre no sortiren els primers exemplars.

Tenim el sentiment d'anunciar la mort del Dr. Leandre Cervera, personalitat mèdica molt popular. Havia militat des de ben jove en el catalanisme esquerrà, al costat d'A. Rovira i Virgili. Era el director de la revista "Medecina Catalana", que comptava amb una gran simpatia entre els metges occitans. Havia col.laborat assíduament amb el Drs. Turró i Bellido a la Facultat de Barcelona. Donem el nostre més pregon condol als seus familiars.

MONTSENY.

- - - - -
IXè Congrés a l'exili del P.S.O.E.

El dia 13 d'agost inicià el seu Congrés a Toulouse el "Partido Socialista Obrero Español", en el qual prengueren part un gran nombre de Delegats dels organismes de França i d'arreu del món.

El Congrés elegí la Comissió Executiva següent: President, Pascual Tomás; Vice-president, Miguel Armentia; Secretari General, Rodolfo Llopis; Vice-secretari, José Barreiro; Tresorer, C. Martínez Parera, i Vocals: G. Pradal, J. Iglesias, B. Simó, A. Jimeno, M. Calzada i M. Muíño.

La Resolució Política conté una Declaració anexa que diu:

" El Partido Socialista Obrero Español, sensible siempre a las realidades políticas que se dan en España, declara en su programa que propugna por la constitución de una "Confederación republicana de las nacionalidades ibéricas", reconocidas a medida que vayan demostrando indudablemente un desarrollo suficiente, y siempre sobre la base de que su libertad no entraña para sus ciudadanos merma alguna de los derechos individuales ya establecidos en España y de aquellos que son ya patrimonio de todo pueblo civilizado."

Fiel al espíritu de la Declaración que antecede, el Partido Socialista Obrero Español ha tomado parte constante mente en las luchas por la defensa de las libertades de

...

El Congrés socialista...

los pueblos contra el absolutismo y ha defendido sus reivindicaciones.

El Partido Socialista Obrero Español reafirma hoy su voluntad, convencido de servir la auténtica unidad española, de seguir luchando en favor de la Confederación de todos los pueblos ibéricos para estimular su desarrollo armonioso."

- - -

En una carta del Secretari General de l'Esquerra adreçada al Secretari General del P.S.O.E., Rodolfo Llopis, es subratlla la importància i oportunitat d'aquella Declaració. El nostre amic Joan Sauret diu en la seva carta :

" No vos estranyarà, segurament, que faci molt especial menció de la "Declaración anexa a la Resolución Política" relativa a la constitució d'una "Confederación republicana de las nacionalidades ibéricas" puix que tot i que resulti la confirmació de la posició tradicional del P.S.O.E. considero no obstant molt oportuna la seva pública i feliç reiteració.

També és notòria la fidelitat d'Esquerra Republicana de Catalunya als postulats que serviren de base d'actuació a les esquerres durant la II República i això no obstant, no vull desaprofitar aquesta oportunitat per a insistir sobre aquella i reiterar ensems el nostre propòsit de persistir en la nostra sincera solidarietat antifranquista amb el fi d'accelerar el procés de descomposició de la dictadura que tots sofrim i per obrir el gran camí als designis de progrés social i polític que ens són comuns."

Habitants de Barcelona en 1962 : 1.626.467. No catalans:605.600. L'any 1945 el 30% de neixements eren de pare o mare no catalans. Un 30 % eren de pares tots dos no catalans. El 40 % eren de pares Catalans. La natalitat catalana en 1900 augmentà d'un 24,98%, mentre en 1951 fou de 14,47%. En alguns barris de Barcelona els no catalans ascendeixen al 90 o 95 %. A Terrassa el 55% d'habitants no són catalans. No catalans : Lleida, 35%; Tarragona, 28%; Girona 15%; a Balaguer, 15%; a la Bisbal, 15%; Sort, 24%; Bellpuig, 21%; a Sant Feliu de Guixols, 15%. A Pont de Suert (alta muntanya) els no catalans han constituït un poble dins d'aquesta mateixa població, que se'n diu BAENA. " Des d'Andalusia arriben ja les cartes que només indiquen : "Baena (Lérida)", sense posar Pont de Suert. Pobles sencers han vingut a Barcelona amb el seu alcalde al davant i fins i tot còpia del Registre per tal de facilitar els avals i certificats que calguin." (De " Els altres catalans".)

L'estil Togliatti.

La premsa ha reproduït l'importantíssim document en què Palmiro Togliatti examina el problema de les relacions U.R.S.S.- XINA, la greu deterioració de les quals ha portat la primera a convocar una conferència de partits comunistes per tal de condemnar la Xina. El fet que aquell document hagués estat redactat ben pocs dies, si no hores, abans de la mort del líder italià, tothom l'ha qualificat de "testament polític".

El que més ens ha sorprès d'aquell document és l'estil. De bon començament ens sentirem situats als antípodes dels autors comunistes que arreu d'Europa estan encarregats de redactar "informes" i "declaracions". Togliatti empra un estil clar i precis, convingent per la força d'uns arguments lúcids i intel·ligents. El problema russo-xinès l'enfoca amb una gran serenitat de judici i sense recórrer mai al slogan de la propaganda dirigida. Togliatti situa el conflicte dintre les necessitats de la lluita mundial contra el capitalisme i es nega a fer d'ell un tot, puix que només és un detall.

! Quina diferència amb els documents que ens vénen servint habitualment els altres prohoms comunistes! Recordem les columnades consagrades a un sol i no sempre transcendental tema; prèdiques de mestre d'escola als alumnes, als quals es pretèn convèncer pel sistema del matracatge, de la cançona i pesada repetició, mentre Togliatti discerneix amb un gran

rigor intel·lectual, sense menys estimar mai el nivell cultural dels que l'han de llegir. La seva prosa no és aquell "plat de sorra" de què parlava Rovira i Virgili referint-se als articles de la premsa comunista.

El mimetisme comunista és reconegut sense caure en la humiliació grata als seus autors, però que tanta angúnia produeix als no comunistes. "No és just de parlar dels països socialistes (inclosa la U.R.S.S.) com si en ells tot fos perfecte... en tots els països socialistes, dificultats, contradiccions i nous problemes sorgeixen continuament, als quals han d'ésser presentats sota la llum de la seva realitat. El pitjor és de donar la impressió que tot va sempre d'allò millor i després, sobtadament, ens veiem obligats a parlar de situacions difícils, i explicar-les." Escriu Togliatti fugint de l'autocrítica d'encàrrec.

La major part dels partits comunistes s'han desfet de Stalin com aquell que es desempalla ga d'un gos perdut, amb quatre mots que no expliquen els elogis dirigits amb què durant tants anys havia estat gairebé divinitzat, i sobretot cada vegada que els no comunistes denunciaven les ferocitats stalinianes, amb la qual cosa es guanyaven l'escarri d'anticomunistes. Togliatti es dona per satisfet amb la simple decisió que sobre Stalin escaigué en el XXè Congrés, si no que desitja conèixer les raons del silenci que perdurà durant tota la seva dictadura personal. I escriu: "Les crítiques contra

Marginals...

Stalin, no ho hem d'amagar, han deixat traces bastant profundes. ... Per altra part, es pensa per regla general que no s'ha resolt el problema dels orígens del culte de Stalin i les raons per les quals aquest culte fou possible. Es tracta d'explorar quins han pogut ésser els errors que contrbuïren a provocar el culte." I el mateix Togliatti anuncia que és així el que es fa entre historiadors i responsables del partit italià.

El difunt cap del comunisme insisteix finalment sobre el polí centralisme : "... la unitat ha d'establir-se i mantenir-se dintre la diversitat i la plena autonomia dels diferents països." No era així, precisament, que han vingut reclamant persistentment els partits no comunistes amb gran indignació dels que negaven llur supeditació a Moscou?

Es aquesta autonomia la que donarà segurament per desaparèixer de l'època en què tothom podia arribar a ésser un "gran" diri-

AJUDEU tribuna,
llegiu-la i re-
comaneu-la!

gent de partit comunista per la simple bona nota de fidelitat al partit de l'U.R.S.S. Ara, en canvi, caldrà saber convèncer els amics i els qui no ho són amb arguments que puguin resistir la crítica; s'hauran o s'haurien d'acabar les frases fetes i truncar els discos importats del Kremlin; caldrà, en fi, ésser un dirigent intel·ligent, ésser intel·ligent, a la manera com era, indubtablement, el recentment traspassat Palmiro Togliatti.

"Els altres catalans".

Acaba d'aparèixer la tercera edició d'aquest llibre de Francesc Candel, un dels "altres catalans", és a dir un immigrant, valenciano-aragonés.

L'autor exposa el greu problema que plantegen al catalanisme les dues immigracions - la de l'Exposició i la del temps "de la gana", i per més que s'expressa amb una gran simpatia envers els catalans, no deixa per així d'advertir-nos dels grans perills que correm. Anirem donant extractes, tot recomanant la seva lectura a "certs" catalans cànids que encara no saben el que succeeix a casa nostra.

LA "LIBERALIZACION" I LA LLENGUA CATALANA.- "Le Monde" de París informa que ha estat expulsat d'Espanya Max E. Cahner, gerent d'EDICIONS 62, en la col·lecció A L'ABAST de la qual figuren llibres de destacats autors catalans. Es la que ha publicat ELS ALTRES CATALANS, de Francesc Candel, que ha obtingut un ressonant èxit. Cahner és de nacionalitat alemanya, però des de petit visquia a Barcelona i es significava pel seu gran amor a Catalunya, de la qual és originària la seva mare. La policia li donà cinc o sis hores per a sortir cap a l'estranger, o sigui que se li ha aplicat un procediment car als totalitaris. Per altra part el nostre corresponçal a Barcelona dona compte que el Suplement català de "Tele-Express" ha estat ajornat...

LA TRAGEDIA DEL FOMENT DE LA SARDANA DE PERPINYA

En tancar la darrera edició del nostre periòdic, la premsa donà compte del tràgic accident escaigut el 27 de juliol a Hareville sous Montfort. Un car ocupat per dançaires del Foment de la Sardana de Perpinyà s'estimbà causant la mort a molts dels viatgers.

Hi moriren el seu President, Salvador Pararols i la seva esposa i una filleta de 14 anys. En Pararols, que militava a l'Esquerra dels Pireneus Orientals, havia estat alcalde popular de Navata, prop de Figueres, i fou un catalanista i esquerrà de profundes conviccions. Una altra víctima és Caimons, igualment d'Esquerra, havia militat al Casal Nacionalista Martinenc.

No cal dir que la notícia d'aquesta tragèdia causà una gran emoció a tot el Departament dels Pireneus Orientals, d'on procedien totes les víctimes, refugiades o no. Els taüts foren exposats a l'Hôtel de la ville de Perpinyà, en el qual es formaren guàrdies d'honor amb participació de molts amics nostres. El Comité Departamental de l'Esquerra dels P.O. ofrenà una gran corona als dissortadament desapareguts. El President del mateix, J. Garcia Castellet, traslladà al Foment de la Sardana i als familiars de les víctimes el testimoniatge de condol que el Secretari General feia avinent en nom de tot el Partit.

Una cerimònia religiosa tingué lloc a la Catedral. L'acte de l'enterrament fou imposant. En el dol figuraven el Préfet del Departament, l'Alcalde de Perpinyà, els nostres amics del C.D., entitats artístiques, literàries i folklòries. Tots els féretres duïen una bandera catalana.

TRIBUNA fa públic el seu pregon sentiment per aquesta terrible dissort escaiguda als benemèrits dançaires del Foment.

- - - - -

Unes declaracions de Mossén Sanabre. - Del periòdic "De Tijd Hasbode", d'Amsterdam, copiem, reproduïts per O.P.E., el següent fragment d'unues declaracions de Mossén Sanabre, el conegut historiador català: " Les declaracions de l'Abat Escarré són conegudes a tota Espanya i han constituït l'esdeveniment més important de la vida espanyola des de fa molts anys. De tota Espanya han arribat a Montserrat unes 5.000 cartes i 415 sacerdots s'han solidaritzat amb l'Abat en una carta col·lectiva. La reacció oficial s'ha fet notar en una espècie d'ofensiva contra el Monestir." I... " el partit oficial, encara l'únic, demostra en les seves accions que s'inspira en les doctrines filosòfiques alemanyes mal digerides. A tot això s'ha d'afegir que en tota la propaganda oficial es respira una espècie de borrarxera en la mentida". I encara: " El catolicisme oficial espanyol és una falsa versió del catolicisme."

informacions...informacions...informacions...informacions...inform

EL DECLIVI DE LA UNIVERSITAT ESPANYOLA. - Un informe del Sindicat universitari presentat al seté curs d'estiu a Santander, fa constar que el 40% dels diplomats espanyols estan en l'atur forçós i que 25% es troben en situació de sots empleu. Dels 64.010 alumnes que s'inscriviren a les universitats per l'any 1961-1962, únicament 5.426 acabaren llurs estudis. Atur forçós : veterinaris, el 85%; llicenciats en filosofia i lletres, 52%, sots empleu, 36 % ; advocats, 35 i 45 % respectivament; metges, 22 i 45 % respectiva - ment . El catedràtic i novel·lista Torrente Ballester declarà en u na interviu a El Faro de Vigo : "Existeix una emigració tan massi - va com la dels obrers , a la qual fins ara ningú no ha donat impor tància. Es la dels professors... que troben allotjament cobert i una bona remuneració a les universitats europees i americanes. Els catedràtics de lletres no servim per a res a Espanya... D'ací uns anys emigrarem tots, professors i obrers... i a l'estranger obri - rem potser cursos lliures per als emigrats."

MOSEEN SANABRE DIU EL QUE MOLTS HENSEN. - Les declaracions que el Dr. Sanabre ha fet a un diari holandés, i a les quals ens referim en un altre lloc, no han agradat al Dr. Navarro, germà del ministre de Finances. I aquest ho féu present davant aquell en el propi despatx de l'Arxiu Episcopal. I com que ho manifestà amb ter mes violents, el Dr. Sanabre s'alçà de la cadira i l'invità a anar se'n " puix que no li havia donat accés al mateix per a proferir a menaces". El Dr. Sanabre després de manifestar que havia dit en veu alta el que deien a baixa veu la majoria dels bisbes d'Espanya, re - comanà al senyor Navarro que llegís la butlla d'extinció de la Com panyia de Jesús en el XVIIIé segle, amb la qual lectura havia tre molat en evocar la realitat actual de l'Opus Dei."

...

Mal informats?. - Escoltem o llegim sovint : " El Gobierno de la Ge neralidad" o " el Delegado del Gobierno de la Generalidad". La uti lització impròpia d'aquests termes causa l'estranyesa dels catalans que es recorden que fa uns DISSET ANYS que morí d'accident l'ele - ment del triptic estatutari que és el Govern català. Altrament, si hi ha algú que té millors informacions al respecte, fóra ben oport ù que s'indiqués en quina part del món resideix aquest "gobierno", o del contrari, desitjaríem que es posés una major cura en l'atri bució de títols institucionals catalans. Ja n'hi ha prou i massa de confusions per a que no se n'hi afegeixi una altra. Cada cosa al seu lloc i un lloc per a cada personatge...

Informacions...

LES ACOSTUMADES MULTES. - A finals de juliol tingué lloc a Barcelona un àpat de comiat al nostre bon amic Jaume Serra i Gassulla amb motiu del seu trasllat a les Filipines. Hi assistiren uns dos-cents comensals. Rafael Tasis ha estat multat amb 10 mil pessetes - ja en porta tres més a l'esquena! - per haver pronunciat unes senzilles paraules d'ofertament de l'acte. També fou multat el ciutadà Freixes per haver llogat la sala del restaurant. L'acte ha via estat autoritzat, però... són els discursos els que sempre se freixen aquella taxa fiscal.

- D'una sèrie d'articles publicats a "Le Monde" sota el títol "Les parlars maternels en France", signats per Michel Logris, lle-gim : " L'idioma català es manté bastant bé. Sobre els 4.500 nois de les escoles primàries de Perpinyà, 1.900 han declarat en el curs d'un sonatge que comprenien l'idioma i d'aquests 1.900, 500 el parlen correntment a la llar."

- Mil cinc-cents obrers metal·lúrgics s'han manifestat davant de la delegació nacional de sindicats de Madrid per tal de reclamar l'augment del 20 % de llurs salaris promés pels patrons. Un sindicalista ha declarat que els sis mil representants elegits pels cent vint-i-cinc metal·lúrgics de Madrid consideren l'oportunitat de renunciar en bloc a llurs funcions en senyal de protesta, si l'augment de salaris promés no se'ls acordava.

- El Tribunal d'Ordre Públic de Madrid ha vist la causa contra tres sindicalistes acusats d'haver organitzat l'Aliança Sindical Obrera. La petició fiscal ha estat de sis anys i sis mesos d'emprisonament, tres anys i quatre mesos i cinc anys, amb multes de 100 pessetes.

- "La France Catholique" de París diu : " La premsa republicana està de dol. Un s'estranya fins i tot que no aparegui amb editorials emmarcats de negre. Igualment estan consternats els diaris estrangers, de Londres a París passant per Bonn i Moscu. Unicament escapen a aquesta basarda Madrid i Johannesburg (Sud Africa). Els Estats Units es veuen acusats de feixisme, si no d'hitlerisme, en el moment que Goldwater es presenta en campió del veritable americanisme."

- El Casal de Catalunya de París commemorà el 28é aniversari de la Diada del 19 de Juliol del 1936 amb la projecció d'una pel·lícula inèdita, sonora i de llarg metratge, filmada directament durant el curs de la lluita de Catalunya contra el feixisme.

- Multada amb 50 mil pessetes la "Coral de Sant Jordi" per haver cantat, fora de programa, "Els goigs de Sant Jordi", al Palau de la Música Catalana, un ministre l'ha rebaixat a 10 mil pessetes, però el Director ha entaulat recurs davant el ministre en qüestió.

- Josep Pallach és l'autor d'un interessant opuscle " El Gran Problema - Escola i Ensenyament per a tots! ".

tribuna - 10

Des del meu angle.

DEU S'HA FET FALANGISTA?

"El Flauta" ha dedicat un solo als seus "nacionales" des de la ciutat de Santander, per tal de reconfortar-los amb la prometença d'una felicitat que els permetrà parlar amb orgull davant els països occidentals els quals, segons digué, estan ja al cul del sac i moriran de podridura. I les coses encara anirien molt millor al Imperio si no fos aquesta terrible empresa internacional composta de franc-maçons i de refugiats que no para de fer la traveta.

Però, el mateix "Flauta" ha assegurat que tot serà inútil i que no s'interromprà la cursa gairebé sputnística que fa el règim de cara el progrés i la felicitat dels que volen creure. I per a convèncer l'auditori, no s'ha estat d'assegurar-li que DEU EN PERSONA cura de la cosa. No ens ha dit si figura i tot a les llistes del "Movimiento", però no hi ha cap dubte que s'ha encarregat dels negocis de l'orquestra.

- Trobo una mica fort de pebre - observa la Rosa - que es pugui afirmar una tal cosa sense que l'Església no digui ni piu.

La meua companya no té prous elements de judici per a comprendre que Déu és Déu i l'Església no té allò que se'n diu res de divina. I com que a la gent senzilla i de bona fe, com és ara la meua companya, la convencereu més aviat amb arguments de poc calibre que frapen més que no pas els científics, jo que si que li explico el que li va passar a Georges Clemenceau, el ben conegut "Tigre" de França. Llegim-lo :

" Ai, la germana!, respongué Clemenceau a una monja, no em par-
leu més de convertir-me. Figureu-vos que aquesta nit somniava que
m'acabava de morir i que feia cap a la porta del cel. Sant Pere aui-
tà a demanar-me noms, cognoms i títols. Vaig afegir-li els honors
que podien valer-me la seva indulgència. Però em posà secament la
pregunta : " Vos heu confessat?" Vaig haver de reconèixer que no,
tot preguntant-li que passés la meua tarja a Nostre Senyor, a la qual
cosa consentí. Nostre Senyor, més indulgent que no pas ell, puix
que és el Mestre, demanà alguns aclariments sobre la meua arribada.
Sant Pere féu remarcar que no m'havia confessat, que el reglament
era formal i que li semblava difícil de crear un precedent. "Bé, li
respongué Nostre Senyor, que es busqui un capellà i el faci confes-
sar a la porta". Ara em creureu si voleu, Germana, el cas és ^{que} ~~reco-~~
regueren tot el paradís sense trobar un sol capellà. I en aquestes
condicions, encara voldrieu que em convertís?"

La Rosa reconegué la importància de l'argument, vist que un
home com Clemenceau no s'hauria posat a somniar coses falses.

tribuna - II

Des del meu angle...

- Però i si fos cert que Déus 'ha fet d'ells, dels falangistes? Al fi i al cap, Nasi, es consideren de la mateixa família i, veies, que no fóra res d'estrany que els donés un cop de mà en moments de necessitat.

De no haver estat per aquells ateus d'Hitler i Mussolini - dic a la meua companya - encara seriem a casa i fent la manilla al Casal cada nit. Riu-te de l'efecte que feien a Déu Nostre Senyor, q.e.p.d., els parenostres i les encíclics "nacionales". I per a reblar com si diguéssim el clau, jo que si que li conto el fet històric relatat per Salvador de Madariaga, per a realçar el qual, la suborno dient-li que guanyà el premi "Europa" i que això li valgué una futralada de milions.

- Diques que deu ésser l'espanyol més llustrat del món per a donar-li els milions a grapats...

- A tu només et fan reaccionar els diners. Ets una materialista històrica, noia. Però anem per feina. Veuràs que diu que érem a l'any de gràcia de 1588. Un tal Santa Cruz acabava d'organitzar una fenomenal esquadra espanyola, quan pocs dies abans de posar-la en marxa se li acudí morir-se. Aleshores Felipe, "el hermoso"...

- ¿Tu vols dir "Philippe le Bel", aquell que tenia tres fills casats amb princeses i que totes les tres els feren cornuts i pérriment de mort violenta.?

Ara faig una pausa per a recordar-vos la flaca que té la meua dona per a les trifulques de les alcoves reials. Ara llegeix un llibre que es diu "L'histoire d'amour de l'histoire de France" i l'altre dia va comparèixer amb el volum IXè!!! Com que la cosa porta traces d'esdevenir una "Enciclopedia Espasa" i per poc que el seu autor se les emprengui després amb tots els reis d'Europa, ja proveig que després del moble que la dona vol comprar jo hauré de mudar de pis per als allargos editorials. A veure si hauré de comprar tot un bloc de H.L.M.?

- Ja hi som! replico. NO!, el teu "Bel" és aquell que per tal d'incantar-se dels milions dels Templers els calumnià de pederastes...

- De què dius?

- L'explicació és interdite per als menys de 18 anys i les dones de sa casa! I el Papa, el Papa ajudant-hi, rosti en plaça pública tota la direcció d'aquella ordre catòlica. El personatge de la història de Madariaga és aquell altre "hermoso" que enfilà amb la punta de les baionetes més holandeses hi hagués hagut a Flandes. Es el que inventà El Escorial, per acabar, i seguim.

Des del meu angle...

I seguim, que es fa tard. Ja em tens la més colossal esquadra de tots els mons en peu de guerra, disposada a venjar la memòria d'aquella Maria Stuart, decapitada, i a escarmentar l'heretgia dels anglesos. D'aquella esquadra se'n deia "La Invencible"...

- Ara hi sóc. Tu parles de la "Batalla de Lepanto", oi?

-!Jo no sé si es tracta de la batalla del teu Lepanto, de la de Trafalgar, de la de Cavite... o de la dels Bruces, dic a la dona amb els llavis tot tívants, però no m'interrompis més! La defunció del Santa Cruz no podia ésser més inoportuna. Què fer? Aleshores, el Felipo II en qüestió tingué una gran idea i designà per successor al duc de Medina Sidònia, un gran cap gros. Però aquest es desinflà, pregà humilment a S.M. d'excusar-lo puix, digué, no entenia res en estratègia naval i per tornes quan era al mar es marçjava! Aleshores el Rei li digué que no s'hi amoïnés puix que la direcció de la batalla la portaria Déu Nostre Senyor en persona. Tot just sortida d'Espanya, aquella esquadra se los hagué d'heure amb una terrible tempesta que l'amputà de qui sap els vaixells i després, ja a les envistes d'Anglaterra, fou estomacada de molt mala manera, pels anglesos i holandesos, i només tornaren a casa ben poques embarcacions.

- Diques que servi de ben poca cosa Déu en aquella "història"?

- "El Flauta" deu ignorar la mala passada feta al seu estimat antecessor. No s'hi pot jugar a valer-se, sense permís, de les coses celestials. Té, hi ha catalanistes que asseguren que Déu és català. Si ho preguntàvem al nostre cunyat, al Barberet, potser ho afirmaria i qui sap si el faria nèixer i tot al Guinardó. Mentre s no el donés per adherit al nostre Casal de l'Esquerra! I malgrat tot això, "El Flauta" ens estripà l'Estatut de Catalunya sense que Déu digués aquesta boca és meva.

I amb records als companys i les companyes, em permeto recordar-vos d'enviar el vostre mandat a TRIBUNA si és que voleu seguir llogint les cròniques filosòfiques d'aquest vostre servidor,

IGNASI.

- - - - -

ALS NOSTRES AMICS

Tornem a insistir sobre la necessitat d'ajudar la nostra publicació. Adreceu els mandats a l'Administrador :

Joseph FALGUERA
C.C.P. Paris - 17.370-01
5, rue Marcel-Sembat - HOUILLES (S & O)

Le Directeur : Josep SANS tribuna - 13

UNB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General
CEDOC